

**Hitbuzgalmi havi folyóirat. ♦ Kiadja a Budapesti Országos Központi
Oltáregyesület Budapest, IX., Üllői-út 77. szám. ♦ Csekkszám : 19.166.
Előfizetési ára 3 P, példányonként 30 fillér.**

Vérszerződés.

Honfoglaló őseink mielőtt beléptek volna mai hazánk földjére, a híres Etelközben vérszerződést kötöttek. Megnyitották karjukon az ereiket, a kicsorduló vért közös edénybe fogták fel és mindegyikük ivott belőle. A közös vér erejének a tudata tartotta őket össze a küzdelem kemény napjaiban és tette őket álhatatosakká, hogy a nemzet jövőjének boldogságát megalapozhassák. Csodálatos, szinte egyedülálló tünet ez egy nemzet elindulásánál. A vért minden idők embere értékesnek tartotta. Értékelésében fölébe helyezte mindenféle drágaságnak, kincsnek. A vér fokmérője lett minden hősiességnek, erőfeszítésnek.

Midőn Jézusunk honfoglaló útjára indul, hogy megnyissa a bűn által bezáródott mennyei kapukat, szintén vérszerződést köt tisztikarával, az apostolokkal. Az utolsó vacsora terme a színhelye a történelmi eseménynek. Ott hangzanak el a nagyjelentőségű szavak a szertartásos kehely felett: «Ez az én vérem kelyhe, az új és örök szövetségé, a hit titka, mely érettetek és sokakért kiontatik a bűnök bocsánatára.» Az áhítatos csendben kézről-kézre jár a csodakehely és az Egyház első tisztikara a nagy Vezér vérével egyesülve elkötelezi magát a lelkekért vívandó nagy küzdelemre és önvérének adására. De hogy feledésbe ne menjen e szent vérszerződés, rögtön felhatalmazást kapnak ennek megismétlésére: «Valahányszor ezt teszitek, az én emlékezetemre cselekedjétek.» Azóta nem apadt ki az újszövetség kelyhe. Nap-nap után ott gyöngyözik az «isten vére» miséző papjaink kelyheiben, hogy el ne feledjék a vérszerződést és kitartást nyerjenek a gigászi küzdelemben.

Számunkra Krisztus vére szent emlékezés. Ahányszor a kehely fölé hajolunk, hogy elstutogjuk az átváltoztatás szavait, lelki szemünk előtt megjelenik az utolsó vacsora Jézusa. Azután feltűnik előttünk a Golgota keresztje, melyen végigcsorog a vére. Ez az állandóan ismétlődő megemlékezés tartja bennünk ébren a szeretet szent tüzét. Megóv attól, hogy feledésbe menjen Jézusunk áldozatkészsége. De egyben figyelmeztet is, hogy e szent vér kötelez bennünket a szerződésszabta hűségre. Hiszen a keresztben lecsurgó szent vér az irántunk való hűség bizonyítéka. Egyben bátorít hőstettek gyakorlására vérünk hullásáig, a martýriumig. Katolikus kereszténynek lenni nem jelent csupán jámbor elérzékenyülést, hanem erőfeszítést, vértanui helytállást is. Mégpedig nemcsak az áldozatbemutató papnak, hanem az áldozó hívőnek is. Sorsvállalásra emlékeztet minden szentáldozás. Talán ez az oka, hogy oly sokan félnek a szentáldozástól. Érzik, hogy a szentáldozás életük irányváltozását követeli. Ezért nem vállalkoznak életük megjobbítására. Sokan viszont éppen ezért keresik fel gyakran, mert új élet kezdetét jelenti számukra.

De nekünk erő is a Krisztus vére. A vér természeténél fogva az életerő tényezője. Az egészséges vér biztosítja a szervezet rendes működését. A romlott vér kóros elváltozások okozója. Lelki vonatkozásban, Krisztus vérének állandó vétele lelki erőt jelent számunkra. Minden méltó szentáldozás segítő kegyelmeket közöl a lélekkel. Nagyobb lesz az ellenállás a kísértésekkel szemben. Erősebb lesz a helytállás a kötelességteljesítésben. Bátorabb lesz a kiállásunk, megszűnik ingadozásunk. Ezért nekünk nemcsak érzélgős megemlékezés a szentáldozás, hanem valóságos erőttöbblet. Nekünk erő kell, ezért kötünk Urunkkal vérszerződést. Mert tudjuk, hogy *«erő árad ki belőle»*, miként megérezte a hosszú ideig vér-folyásban szenvedő asszony is, mikor Jézus köntösét érinthette. Mi nála szerencsésebbek, illetve boldogabbak vagyunk, mert a szentáldozáskor egyesülünk vele, szent vérének ereje szétárad lelkünkben. Így lesz a legszentebb vér örök boldogságunk biztosítéka. Ha Isten Bárányának vére ragyog a lelkünkön, megkülönböztetett tisztelettel fogadnak bennünket országában. A *«Titkos jelenések»* könyvének dicsőült seregében azokhoz soroznak, *«akik a nagy szorongatásból jöttek és megmosták ruhájukat és fehérre tették a Bárány vérében.»* (Apok. 7. 15.) Ezek az igazi hősök, akik a vérszerződést megtartották. *Minden oltáregyesületi tagunk legyen hűséges megtartója az Eucharisziával kötött vérszerződésnek!* Kiss István.

A lelkiolvasmány.

A szentáldozás s az elmélkedés mellett a lélek legfontosabb tápláléka a lelkiolvasmány. Ez adja meg a léleknek a tartalmat, betölti a lelket bensőséges érzelmekkel, áhítatos hangulattal, gazdagítja nagy gondolatokkal, ösztönöz nemes elhatározásokra, buzdít a jócselekedetekre és finomítja, konzerválja a lelket szépségében.

Hogy azonban a lelkiolvasmány kellő eredménnyel járjon, szükséges hozzá bizonyos csend, magány, elvonultság, mint a zsoltáros mondja: *«Térj vissza lelkem nyugalmadba.»* (Zsolt. 114.) Meg kell tehát teremteni a léleknek azt a környezetet, ahol a lelkiolvasmány a legjobb termést hozza, ahol a lelkiolvasmány a legkitűnőbb talajra talál. Így a lelkiolvasmány befejezése után majd mi is felkiáltunk az emmauszi tanítványokkal: *«Nemde szívünk gerjedez vala bennünk, amint szólott az úton és megfejtette nekünk az írásokat.»* (Lk. 24. 32.)

Mindenki tud magának egy rövid félóra pihenőt találni, ezt a félórát áldozuk lelkiolvasmányra s nem töltjük haszon nélkül az időt. Szent Jeromos a nagy egyházatyja is ajánlja ezt Szent Paula leányának, Eustochiumnak: *«Sokat olvas,*

a könyvön aludj el és lecsukló fejedet a szent könyv lapjai fogják fel.» Azután ajánlja neki, hogy olvassa Szent Ciprián, Tertullian, Damasus pápa és Szent Ambrus műveit.

A legfontosabb lelkiolvasmány természetesen a Szentírás, az Egyház búcsút engedélyez olvasásához. Azonban hitbuzgalmi irodalmunk oly gazdag, hogy bőségesen találunk benne anyagot a lelkiolvasmányhoz. Fontos, hogy minél jobban ki is aknázzuk ezt a gazdagságát, ezt a tárházát a lelkiolvasmánynak, mert a lelki könyvek Isten szépségéről, magasztosságáról beszélnek nekünk, mint az Írás mondja: «Keneteid illata édesebb minden balzsamnál.» (Én. 4, 10.) Éppen ezért minél többet «siessünk kenetei illata után.» (Én. én. 1, 3.) Így alakulunk át Isten képére és beteljesedik rajtunk Izaiás próféta szava: «Felszállok a magas felhők fölé, hasonló leszek a Fölségeshez.» (14, 13—14.) Szent Ciprián is int, buzdít a lelkiolvasmányra: «Minden időben a Szentírást forgasd eszedben, legyen zsoltáros könyved, a kelő nap könyvet találjon kezvedben.»

A lelkiolvasmány adja meg azt a nyugodt fenséges lelkületet, amelyről Ancyrai Basilius azt mondja: «Olyan, mint a tükörsíma állóvíz, mely az isteni gondolatok mélységeiből fakad, nem nyugtalanítja semmi földi látvány, — kristálytűkőr, nem látszik benne más, mint az örök Jegyes szépsége.» *Hitoktató.*

Fatima nyomában.

Szomorú volt a Szűzanya,
mert a jövő vészvihara
egyre közelgett:
szörnyű fegyverek,
pusztító bombák zápora,
a sátányülölet vad pokla,
tenger fájdalom,
véres borzalom...
mert a bűn már Egre kiált,
elpusztul az egész világ,
hogya nem tér bűnbánatra! —
szomorú volt a Szűzanya!

Ó be jó volna,
ha e titokra
figyelnének a nemzetek,
mert jön a vészes fergeteg! —
gondolja a Szent Szűz,
s Arcán mennyei tűz:
a jóság, irgalom tündököl
s Léleke itt kutat már e földön;
hol közölje titkát? —
ott, a kis Fatimát
választja ki drága kegyhelynek
s hívívői pásztorgyermekek:
Franceskó, Lucia
s a kicsi Jácinta,
a szép Madonnával imádkoznak,
engesztelnek, áldozatot hoznak;

szavukra figyelnek,
mind többen, százezrek
s a bánatkönnyek gyógyvizében,
Fatima lelke újraéled!...
Ha velük mindenki leborulna! —
ó be jó volna!

Felvidulna a Szent Szűz arca
s a háborúk minden borzalma
véget érne,
mert a béke,
csak Istenfő népek jutalma,
megtérőknek az Úr visszaadja!...
Minket is hív, sürget,
az égi üzenet,
fatimai szent táborba,
ott dül el a népek sorsa!...
engesztelést vár,
az égi Király!
Mint honvédek, harcoljunk szent
hévvel
az imádság áldott fegyverével,
amíg kigyúl a fény,
bűnös szívek egén...
dicsőség zeng fel a magasságba,
ránk ragyog a béke szívárványa,
és e betlehemi angyal-dalra,
mosolyog a Szent Szűz édes Arca!

S. Mária Henrietta.

A templomért rajongó Kánter.

Az Isten házát szerető Dávid király mondja egyik zsoltárában: Uram, szerettem házad ékességét. Minden gyarlósága mellett is Dávid király valóban a frigszekrény Urának szerelmese volt. A nagyszerű papi lelkek is mindig szerették az Úr házának ékességét. Érthető is. Hiszen a templom a legnagyobb Úr háza és így nem illik hozzá a kopottság, rendetlenség. De minden városnak, falunak egyúttal sűrűn látogatott középülete is a templom. A magyar nép meg éppen büszke is a templomára, a „mi templomunk”-ra, mert úgy érzi, hogy lelki szempontból szinte bizonyos tulajdonjog illeti meg őt is. Ilyen templomrajongó volt Kánter Károly is. A templomot legszentebb műhelyének tartotta, ahol nem elégedett meg csak a sekrestyés által eszközölt takarítással. Ő maga is figyelemmel kísérte a templom tisztaságát, rendjét és kézbe vette a tisztító eszközöket. A Várkápornában egyszer saját maga tisztogatta az oltárlépcsőket és padokat. Egyik gyászmise előtt maga hozta ki a gyász-szőnyeg tekercsüket és felterítette a lépcsőkön, padokon. Meglepődve látta a gyászmise illusztris közönsége, hogy a sekrestyésnek vélt öreg úr néhány perc múlva mint aszisztensektől körülvevett celebráns vonul ki a főoltárhoz az áldozat bemutatásához. Oltáregyesületi tevékenységét is az a gondolat vezette: megdicsőíteni az Urat. Ezért nem elégedett meg azzal, hogy az Oltáregyesület csak egyszerű ruhákat készítsen. Nem sablonos segélyező egyesületnek tartotta, hanem templomékesítő testületnek. Gyakran megfordult az Oberbauer cégnél is, bizonyára azzal a céllal, hogy kegyzsereket, ruhákat szemeljen ki és megajándékozhasson vele titokban egy-egy reászoruló miséző helyet. Mindig tisztán, úri rendezettséggel jelent meg a funkcióknál. Ezzel is jelezni akarta, hogy a Legszenőbb szolgálatához méltó külsővel is kell járulni s nem elég csak a belső elrendezettség. Mindezt pedig tette abban az időben, mikor még nem ihlette meg a lelkeket a templomok szeretetének szelleme. Kevés, régi és meglehetősen rideg templom szolgált akkor Isten dicsőségét és a lelkek üdvét. Kánter hozott új szellemet személyes buzgóságával és a nekilendülő Oltáregyesülettel.

Kánter Károly az Oltáregyesületet nemcsak imádkozó, engesztelő testületnek akarta látni. Fontos feladatul tekintette a templomok ékesítését is. Az 1909. évi szegedi katolikus nagygyűlési beszédjében ezért kardoskodott, hogy a sokféle társadalmi egyesület mellett szükség van az Oltáregyesületre is. Mert egyesületeinket nemcsak a magasba kell építenünk, hanem mélyíteniük is kell. Mikor az 1903. évi budapesti jubileumi kiállítását megrendezte az Oltáregyesület XIII. Leó pápa tiszteletére, akkor már csakúgy pompázott a sok szebbnél-szebb kiállított tárgy. Itt is bizonyára Kánter inspirálta a kiállítás rendezőit. A miseruhák finom selyemből varródtak, a templomi fehérneműek pedig kiváló rumburgi vászomból gyönyörű csipkéekkel. A szent edények csupa nemes fémből, gazdagon aranyozva. Kánter mindent Istenért és Istennek akart tenni, mert tudta, hogy örökös adósai vagyunk. Ezért szolgált a közöttünk lakozó Istenembert oly szent fanatizmussal. Ezért értékelte a templom ékességét, mert azt valóban Isten házának tartotta. Erdemekben gazdag lelke bizonyára ott örvendezik a legszebb templomban, Isten országában, ahol színről-színre látja azt, akit a szerény ostya köntöse alatt oly szent rajongással szolgált és szeretett.

—s—n.

A bűnt nem a magyarázatokból gyűlölhethetjük meg. Míg nem érted és nem látod a bűnt, nehezen találsz nyomós egyéni okot az azonnali faképnélhagyásra.

Ne a bűn alatt, hanem előtte légy bátor!

Anonymus.

Az Úr Jézus szentségi jelenléte.

(Dogmatikus tanulmány.)

Az anyag oszthatóságának legalsó határa ismeretlen. Tegyük fel, hogy a térben tényleg kiterjedt legkisebb anyagmennyiség az elektron, akkor azt mondjuk, hogy Isten kezdetben erőállagokkal, másszóval állagi alakokkal felszerelt térben tényleg ki nem terjedt parányi anyagállagokat, vagyis elektron-részecskéket teremtett. A természetes egymásrahatás az elektronrészecskék erőállagaiból előbb első részleges működési törzsalakjait: a *kohéziós energiát* váltja ki, mely az elektron-részecskék anyagállagainak független járulékszerű anyagmennyiségeit nemcsak kiváltja, de térbeli kiterjesztésre alkalmas (aptitudinális) anyagmennyiséggé össze-szervezi. Ha a kohéziós-energia által az elektronrészecskék fizikai összetétellel szerveződtek össze, akkor az elektron ezen aptitudinális mennyiségéből, *figura organikájából* váltódik ki második részleges működési törzsalakja: az *expanziós energia*, mely az elektront a térben tényleg kiterjeszti, harmadik részleges működési törzsalakjához juttatja. A térben tényleg kiterjedt elektronokból váltódik ki a harmadik részleges működési törzsalakja: az *attrakciós energia*, mely az elektronokat atomokká egyesíti és az atomokat az egyes testek molekuláivá. Ezen fizikai egyesülések közvetlen alanyai, az erő- és anyagállagok független járulékaik, amelyek útján az elektronrészecskék testekké tevődnek össze, melyek minden egyes anyag részecskéjében az összetevődött erő- és anyagállagok a maguk egészeiben vannak jelen lélek módjára.

A keresztény bölcselet szerint az anyagmennyiség ilykép háromféle törzsalapotban fordulhat elő. Mert a kezdeti állagi, másszóval létbeli mennyiség állapotából a kohézió térbeli kiterjesztésre alkalmas (aptitudinális) mennyiség állapotába és az expansió térben tényleg kiterjedt mennyiség állapotába juttatja. A kezdeti erőállagoknak is háromféle független járulékszerű részleges működési törzsalakja van: kohézió, az expansió és az attrakció. Az elektronoknak nincsenek még egymáson kívül való áthatlan részeik, áthatolhatnak a térben tényleg kiterjedt testeken, nincsen térfogatuk s csak az expansió juttatja őket mérhető térfogathoz és érzékelhető tulajdonságaikhoz, mint amilyenek még a súly, szín, szag, íz stb. Az erők és anyagállagok független járulékaik mulékony természetűek (az energiák is). Csak a látható világmindenség alapelemeit, a «létbeli mennyiségeket» — mint a skolasztikus bölcselek elnevezték — alkotta meg állandó természetűeknek a Teremtő. Azért ezen létbeli mennyiségeknek elnevezett kezdeti alapelemek megmaradásának elvéről kell helyesen beszélnünk, nem pedig az energiáéről; az energiák mulékony természetű egyenértékű részleges működési alakjai az erőállagoknak, vagyis állagi alakoknak, amelyek természetes egymásutánban váltakoznak a belőlük kiváltódott független járulékszerű energiáikban, azaz részleges működési alakjaikban.

A hittudósok «figura organiká»-ja nem csupán az elektron figura organikája, hanem egy egész élő emberi test összes elektronrészecskéi második részleges működési törzsalakjainak állapotában, amibe jutása már a természet erőt felülmúló jelenség: csoda. Ilyen állapotban hagyta el e világra születésekor az emberré lett Fiú-Isten Szűzanya méhét, nehogy megsértse Szent Anyja szűzi érintetlenségét. Ilyen állapotban hagyta el hűsvéti feltámadása után kólappal elzárt sírját s zárt ajtón, falakon keresztül hatolva megjelent apostolai előtt. Ilyen állapotban van jelen kísérőleg (per concomitantiam) a megszentelt kenyér és bor színei alatt lélek módjára alkalmazkodva azok térfogatához s eszközi létesítő oka, (causa

efficiense) a természetes állagaik nélkül visszamaradt kenyérszín és borszín fennmaradásának.

A trienti szent zsinat szerint a megszentelő szavak («Ez az én testem . . .», «Ez az én vérem . . .») közvetlenül csak állagilag: létbeli mennyiségeik állapotában jelenítik meg az Úr Jézus szent testét és vérét a megszentelt kenyérszín és borszín alatt. De «mert a halottaiból feltámadt Úr Jézus részei, mint istensége és emberisége, emberi teste és lelke, szent teste és vére egymástól tényleg többé már nem választhatók szét, azért kísérelőleg az Úr Jézus egészen és élve is megjelenik az Oltáriszentségben», állagilag megjelenített szent testével és vérével együtt. A megszentelő szavak erejével (vi verborum) közvetlenül csak állagilag megjelenített szent teste és vére Istennek bűneink miatt megölt Bárányát jelképezik oltáraink Golgotáján. A megszentelt kenyérszín és borszín természetes anyagi okai, azaz állagai, amelyekből kiáltódtak, konzekrációkor megszüntek létezni. Így magyarázza az Úr Jézus csodálatos jelenlétét a legszentebb Oltáriszentségben a keresztény bölcsélet. Jelen van tehát az Oltáriszentségben szent teste és vére nemcsak állagilag, de kísérelőleg jelen van az Istenember egészen és élve láthatatlanul; jelen van, hogy segítségére legyen a szenvedő embereknek, ha felkínált kegyelmeivel buzgón és hűségesen együttműködnek Istennel, önmagukkal és embertársaikkal.

Juhász Béla lelkész.

URAM, LEGYEN MEG A TE SZENT AKARATOD.

Ha imára kulcsolom kezem s feltekintek Reád, ó Uram,
Érzem parányi léteimet, érzem nagy hatalmatodat.
Lelkem száz sebből vérzik — de alázattal mégis meghajolok,
Leborulva imádlak — Uram —, legyen meg a Te akaratom.

Te vagy a Jóság, — az Irgalom, lelkem minden áldozatra kész,
Te adtad a tündöklő kék eget —, s a földnek minden örömét,
A fűszál harmatát — a virágokat — s a lehulló lombot,
Te tudod, mi célod velem, — Uram — legyen meg az akaratom.

Ha bűnbe sodor az élet — s a rögös utat nem bírom tovább,
Fogd meg kezemet Uram, légy a vezércsillagom — tekints le reám,
Szárítsd fel hulló könnyemet, erősítsd lelkem, mert fáradt vagyok,
Hisz Tied az élet, a halál, legyen meg a szent akaratom.

Add —, hogy mindig tudjak imádkozni s gyarlóságaimért ne sújts,
Egyszer eljön az óra, mikor az igazság újra lángot gyújt,
Mikor boldogság lesz része annak —, ki itt csak szenvedést kapott.
Uram, adj — hitet — reményt és legyen meg a Te szent akaratom.

Frideczky Árpádné.

Necsak a bűnt, hanem a következményét is legyen készséged elviselni.

Higgadtan mérlegeld bűneidet, mert lehetséges, hogy csak a bűn «előszobájában» jártál! Vagyis a negatív alámerülést nem, de a pozitívet még elkerülheted.

Anonymus.

Oltáregyesületeink a közbeeső nyári egyesületi szünetet is jól használják fel. Készítünk programot az őszi új munkaévre. Már most tervezzük meg a munkadélutánok rendjét, azoknak kitöltését munkával, előadásokkal. Tervezzük engesztelő ájtatosságokat, triduumot, lelkigyakorlatot, ünnepélyes tagfelvételt, rendezünk propagandát lapunknak, készítsük elő a havi közös imádási órák programját. Nyáron különös gondot fordítunk az oltárok tisztaságára, díszítjük, takarítjuk, az egyházi ruhákat szellőztessük, a fehérneműt mossuk ki. Ragyogjon minden a tisztaságtól, mert templomunk állapotáról ítélnék meg bennünket (nemcsak a papokat, hanem az oltáregyesületeket is). Ismét hangoztatjuk a gyermekek engesztelő ájtatosságát. Most vidéken sok a menekült gyermek. Fogjuk be őket is a helybeli ifjúsággal és valamelyik vasárnap rendezünk „engesztelő gyermeknapot”. (Imafüzet e célra nálunk kapható, darabja 20 fillér és portó.) Egyszóval a nyár ne legyen a tétlenség, még kevésbé a hanyatlás ideje. Urunknak ma többet kell nyujtanunk, mint bármikor!

Örökimádás-templomunkban az Úrnappal kapcsolatban eucharisztikus triduum volt, melynek szónoka Túrmezei Ferenc hittanár, kollégiumi előjáró úr volt. Körmenetünket dr. Pataky Arnold pápai prelátus, egyetemi tanár úr vezette.

Helyszíni közvetítést vett fel viaszlemezre a Magyar Rádió május 20-án templomunkból. A 10 perces felvételt Pusztai Sándor leányfalusi lelkész, költő, az ismert szpíker irányította, kinek Kiss István templomigazgató nyújtott a mikrofon előtt felvilágosításokat. A felvétel utáni percekben már le is „forgatta” a rádió autóján levő gép a lemezeket. Úgy értesültünk, hogy Bpest I. hullámhosszán alkalomadtán hallható lesz a felvétel zárdánk növéreinek szép énekével együtt.

Oltáregyesületeink halottjai: özv. dr. Szalka Lászlóné budapest-józsefvárosi elnöknő, ki hosszú éveken át igen buzgó és szép munkát végzett. — Szily Jolán (Klotildliget), özv. Szabó Istvánné (Endrőd), Hegedűs Józsefné (Endrőd), Varga Mária (Endrőd), özv. Gubucz Jánosné (Endrőd), Erdélyi Istvánné (Rimóc). Lapzártakor értesültünk róla, hogy az esztergomi Oltáregylet érdemekben gazdag elnöknője, özv. Magos Sándorné is elhunyt. Világoskodjék mindnyájuknak az a szentségi Jézus, akinek dicsőségéért oly szívesen buzgólkodtak. Imádkozunk értük!

Szentmisénk lelke címen most jelent meg dr. Gigler Károly protonotárius kanonok könyve. Kevés olyan könyv jelent meg az utóbbi időben, mint ez a mű. Nem száraz liturgikus vademeccum ez, hanem a szentmise szövegének igazi átélmélkedése. A szent szövegek valósággal meglevenednek az olvasó előtt és megmutatják a bennük rejlő igazi értelmet: a lelket. Munkaórákra feltétlen vegyük meg és olvassuk! (*Kapható a Szent István-Társulatnál.*)

Liliomos királyleány címen P. Fenyvessy Jeromos szentdomonkosrendi szerzetes nagyszerű antológiát állított össze Szent Margitról két kötetben. Nagyszerű érzékkel és ügyes kézzel csoportosította 602 oldalra azt a sok tanulmányt, cikket, verset, színdarabot, szavalókórust, amelyet hangszószorgalommal gyűjtött össze Szent Margitunkról. Előadások rendezésénél szinte nélkülözhetetlen lesz. (*Kapható ugyancsak a Szent István-Társulatnál.*)

Teljes búcsú :

Július 6. (első csütörtök), július 7. (első péntek), július 13-a utáni vasárnap (16-a) (Brüsszel csodája), július 22. (Szent Mária Magdolna), július 29. (Szűz Szent Márta), július 31. (Loyolai Szent Ignác), az imádási óra napja és egy tetszésszerű nap.

IMASZÁNDÉKUNK

«Szabadíts meg a gonosztól!...»

A «jó» és «rossz» örökös küzdelme mindig foglalkoztatta az emberiséget. Szemei előtt zajlik le a világtörténelemnek soha meg nem szűnő makacs háborúja. E küzdelem középpontjában van az ember. A harc az ő lelkéért folyik. Nagy kincs a lélek, nagyobb mintsem gondolná az ember, akinek a küzdelemre fel kellene készülnie. Mert nem lehetünk semlegeseek ilyen nagy viadalban. Színt kell vallanunk, hogy hova tartozunk. Vagy a lelkünket üdvözíteni akaró Isten mellé kell állanunk, vagy az ellene hadakozó sátán mellé. Nem számítva a mindig közömbösöket, a józanul gondolkodó ember sohasem akar a «gonosz» uralma alá tartozni. Nagyon jól tudja, hogy a gonoszság atyja, a sátán, nem tud boldogságot adni. Hiszen ő magamagát rekesztette ki a boldogságból, Isten átka nehezedik reá és társaira. Ezért képtelen boldogságot nyújtani.

Menekülni akarunk a «gonosztól», mert Isten tekintélyét mindennél nagyobbra becüljük. Látjuk a nagy különbséget a két harcoló fél között. Ismerjük Isten nagyszerű terveit, ismerjük a nemes eszközöket, melyekkel boldoggá akar tenni. Látjuk nagy áldozatait, melyeket értünk tett. Oly fenségesen emelkedik ki a világegyetemből, hogy nem lehetünk vele szemben hálátlanok. De tapasztalhatjuk egyedülálló csodás erejét is. Minden küzdelemben, ha még oly heves volt is, mindig ő győzött. A látszólagos csatavesztések rendszerint kezdetét jelentették egy-egy hatalmas győzelemnek. Éppen ezt tudja a sátán is. Örökös kudarcai fáradhatatlanná teszik az Isten elleni harcban. Kikinyújtja kezeit az ember felé, hogy romlását okozza. A hívő ember pedig bizakodva imádkozza az Úr imájának szavait: Szabadíts meg a gonosztól!

Imádkozunk a «gonosz» hatalmának megtöréséért, azért is, mert aggódó szeretetünkbe fogadjuk közömbös embertársainkat. Mi látjuk a bukást, melyet ők nem látnak. Mi ismerjük a keserűséget, mely a gonosz által kínálgatott édesség mögött hamisan meghúzódik. Mi belelátunk abba az örvénybe, ahonnan nincs menekvése a «gonosz» barátainak. De tudjuk azt is, hogy a végső győzelem Isten kezében lesz. Vajjon ki segítse a megtévedteket, ha mi nem? Őket elvakította a «gonosz», hogy látván ne lássanak. Füleiket betömte, hogy hallván ne halljanak. Itt csak a kitartó ima tudja a szemeket és füleket megnyitni. Ezért fejezi be az Úr imáját e fohással: «Szabadíts meg a gonosztól.» Valósággal beleharsog e kérés a nagy világegyetembe, hogy felfigyeljen reá a mennyei Atya és segítséget nyújtson küzdő gyermekeinek.

Mennyei Atyánk megtörhetné a «gonosz» hatalmát pillanatok alatt — mondhatná valaki —, hát miért nem semmisíti meg? Miért nézi el a jók pusztulását, a gonoszok tobzódását? Azért, mert a jóknak vélt emberek sem mind igazi jók. Azután meg a gonoszok a jók közé beékelődve élnek. De eljön az ideje, amikor a gonosz hatalma végleg megtörik. Míg azonban ez bekövetkezik, addig is sok-sok kudarcot kell vallania. Isten időnkint meg-megcsillogtatja hatalmának fegyverét, hogy bizalmat és bátorságot öntsön a jókba. A jók rendületlenül imádkoznak, mert hisznek a gonosz megsemmisülésében. Isten országának gyermekei nem feledik el, hogy a gondviselő Atya nem hagyja megszégyenülni övéit. Mindannyian, akik az eucharisztikus fronton munkálkodunk, bizakodva imádkozunk a gonosztól való szabadulásunkért. Ha a szentségi Jézus oldalán rendületlenül kitartunk, a «gonosz» képtelen lesz felettünk győzni. K. I.

(Egyházhatósági engedéllyel.)

Felelős szerkesztő: KISS ISTVÁN. — Felelős kiadó: Dr. MÉSZÁROS JÁNOS.
Stephaneum nyomda Budapest. Felelős: ifj. Kohl Ferenc.